

Narodenie Pána (25. decembra)

Rozjímanie na Narodenie Pána (25. decembra). Navrhované témy sú: kontemplovať s vierou tajomstvo Vianoc; Boh chcel potrebovať ľudstvo; naša kontemplácia pred jasličkami.

25.12.2024

„CHLAPČEK sa nám narodil, daný je nám Syn“^[1]. Túžby, ktoré sme mali počas adventu, sa naplnili: Boh sa stal človekom. Svet už nie je v temnote. Ježiš prišiel a „končiny zeme uzreli spásu nášho Boha“^[2].

Dieťa sa usmieva na našu tichú adoráciu. Naš pohľad sa stretáva s pohľadom novorodenca. Všetko je svetlo a čistý pohľad, ktorý vstupuje do našej duše a rozptyľuje temnotu hriechu.

Svätý Josemaría odporúčal hľadiť na „Dieťa v jasliach, na našu lásku, v kolíske. Mali by sme sa naňho pozeráť uvedomujúc si, že stojíme pred tajomstvom. Toto tajomstvo je nevyhnutné prijať vierou a skrze vieru aj prehľbovať jeho obsah. K tomu potrebujeme pokornú dispozíciu kresťanskej duše: nechciet prispôsobovať Božiu veľkosť našim úbohým predstavám a ľudským vysvetleniam, ale uznať, že toto tajomstvo je vo svojej záhadnosti svetlom, ktoré osvecuje život ľudí“^[3].
Nebesá a zem boli stvorené Dieťaťom, ktoré leží v jasliach. Ono založilo okrúhlosť zemegule a jej plnosť. Aké šialenstvo lásky to Ježišovo! Ten, ktorý žije na

nebesiach, leží na slame; ten, ktorý všetko naplňa a udržiava svojou prítomnosťou, vzal na seba telo, ako je to naše. Môžeme vziať do náručia toho, ktorý nás stvoril: to je veľké tajomstvo, ktoré nám Vianoce stavajú pred oči.

Hovorí sa o hostine. Povedali nám, že sa prídte pozrieť; prídte a uvidíte ten zázrak. Pastieri a králi, bohatí a chudobní, mocní a slabí sa tlačia okolo jasličiek. Aj my chceme prísť bližšie, pokloniť sa pred týmto bezbranným dieťaťom, pozrieť sa na Máriu a Jozefa, ktorí sú unavení, ale šťastní, ako snád' ešte nikdy nikto na zemi. Nedokážeme pochopiť také veľké tajomstvo: Boh sa obliekol do nášho tela.

AKO veľmi by sme chceli byť vďační za to, že sa Boh stal blízkym,

hmatateľným, zraniteľným.
Odvážime sa pobožkať Kráľa
vesmíru, ktorého v starej zmluve
nebolo možné vyobraziť, a predsa sa
teraz stal jedným z nás. *Adeste,
fideles... Venite, adoremus...* Naša
pieseň týchto dní je zároveň
pozvaním, výzvou. Boli sme pozvaní,
videli sme a teraz sa naše srdce
raduje: je tu Boh, Dieťa. „Uznaj,
kresťan, svoju dôstojnosť“, - hovorí
svätý Lev Veľký, - „stal si sa
účastníkom božskej prirodzenosti:
neponižuj sa svojou
predchádzajúcou ničotnosťou.
Pamätaj, akej hlavy a akého tela si
údom. Pamätaj, že vytrhnutý z moci
tmy si bol prenesený do svetla a do
Božieho kráľovstva“^[4]. Všemohúci
Boh sa nám predstavuje ako
novonarodené dieťa v betlehemskej
jaskyni; „nenarodil sa ani v dome
svojich rodičov, ale na ceste, aby v
skutočnosti ukázal, že sa narodil
akoby na požičaný čas v tom svojom
človečenstve, ktoré si vzal“^[5].

„Keď prídu Vianoce,“ hovoril svätý Josemaría, „vždy rád zotrávam v kontemplácii zobrazení malého Ježiška. Tieto figúrky stelesňujúce Pána, ktorý sa pokoruje mi pripomínajú, že Boh nás volá; že on, Všemohúci, sa nám chcel zjaviť ako niekto bezmocný, ako niekto, kto chce byť závislý od ľudí. Z betlehemských jaslí Kristus mne i tebe hovorí, že nás potrebuje, a volá nás ku kresťanskému životu bez výhrad, k životu odovzdanosti, práce a radosti. Nikdy nedosiahneme pravý vnútorný optimizmus, ak nebudeme Ježiša skutočne nasledovať, ak nebudeme, ako on, pokorní. Znovu naliehavo opakujem: videli ste, kde sa ukrýva veľkosť Boha? V jasliach, v plienkach, v maštali. Vykupiteľská účinnosť nášho života sa môže rozvíjať len vďaka pokore, keď prestaneme myslieť na seba samých a pocítíme zodpovednosť za pomoc iným“^[6].

TOHO SKRYTÉHO BOHA budeme v týchto dňoch zbožňovať zakaždým, keď sa priblížime, aby sme pobožkali a pohladili Dieťa. Kto by sa nepriblížil k Bohu, kto by sa nepriblížil k Dieťaťu teraz, keď k nám vystiera svoju náruč, keď potrebuje našu starostlivosť! V týchto dňoch budeme mať oči len pre toto narodenie. Ako pastieri, ktorí opustili stádo, sa pokorne priblížime k jasličkám.

Sú to dni, ktoré treba prežiť v rodine a ktoré sú vhodné najmä na kontempláciu. Môžeme sa modliť pred jasličkami a v tichu adorovať Boha; toľko vecí sa očisťuje počas týchto dní, keď sú skutky lásky také intenzívne! „Zachovajte si Vianoce,“ povedal svätý Pavol VI, „ako domáci sviatok. Kristus svojím príchodom na svet posvätil ľudský život v jeho prvom veku, v detstve; posvätil

rodinu, a najmä materstvo; posvätil ľudský domov, hniezdo najintímnejších a najvšeobecnejších prirodzených citov (...). Snažte sa sláviť Vianoce, ak je to možné, so svojimi blízkymi, darujte svoju náklonnosť, svoju vernosť tej rodine, od ktorej ste dostali svoju existenciu“^[7].
—.

Tvárou v tvár jasličkám spolu s Máriou a Jozefom vidíme, že „Boh ťa nemiluje preto, že myslíš správne a správaš sa dobre; miluje ťa a to stačí. Jeho láska je bezpodmienečná, nezávisí od teba. Môžeš mať nesprávne názory, môžeš si vytvoriť svoje vlastné, ale Pán ťa neprestáva milovať. Ako často si myslíme, že Boh je dobrý, ak sme dobrí, a že nás trestá, ak sme zlí? Ale nie je to tak. Aj v našich hriechoch nás naďalej miluje. Jeho láska sa nemení, nie je rozmarná, je verná, je trpezlivá. To je dar, ktorý nachádzame počas Vianoc: s úžasom objavujeme, že Pán je

všetka možná nezištnosť, všetka možná neha. Jeho sláva nás neoslňuje, jeho prítomnosť nás nedesí. Narodil sa chudobný na všetko, aby si nás podmanil bohatstvom svojej lásky“^[8].
Blahoslavená Panna a svätý Jozef sú našou prvou rodinou, s ktorou chceme prežiť tieto nové Vianoce.

.....

^[1] Narodenie Pána, Omša zo dňa, úvodný spev.

^[2] Narodenie Pána, Omša zo dňa,

^[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 13.

^[4] Svätý Lev Velký, *Homília I na Narodenie Pána*, 3.

^[5] Svätý Gregor Velký, *Homílie o evanjeliách*, 8.

[6] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 18.

[7] Svätý Pavol VI, *Audiencia*, 18-XII-1963.

[8] František, *Homília*, 24-XII-2019.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/25-decembra-narodenie-
pana/](https://opusdei.org/sk-sk/article/25-decembra-narodenie-pana/) (22.02.2026)